

stakkels Kone og mine uskyldige smaa Børn. Havde det ikke været for deres Skyld, havde jeg for længe siden rejst mig som en Mand og spyttet disse Hallunker min Foragt lige i Øjnene! Derom kan De være ganske overbevist, min kære Fru Villing! Men det har jeg én Gang for alle lovet mig selv, at min lille Kone og mine stakkels smaa Børn, dem vil jeg bringe dette Offer . . . for dem vil jeg tømme denne bedske Skaal til Bunden! Nej, sandelig! Deri tager De fejl, min bedste Fru Villing! En saa haardhjærtet Bøddel er jeg da heller ikke, at jeg for min Stoltheds Skyld skulde lade min lille Sophie lide mere, end hun allerede gør“ —

„Men kære Hr. Aggerbølle, jeg har jo slet ikke sagt —“ indvendte Fru Villing spagfærdigt.

„Nej, nej, min bedste Frue! De kender ikke min Sophie . . . det er Sagen! De har ikke som jeg elsket hende gennem snart tyve Aars bitre Sorger og Trængsler. Saa lærer man at takke Gud for en god og trofast Ægteviv . . . og det har min Sophie været mig! Et Mønster paa en Hustru og Moder, tør jeg sige . . . ædel, altopofrende, en Engel i Taalmodighed og saa smuk, saa yndig endnu paa sit Smertensleje . . . —“

Kognaken var begyndt at gøre sin sædvanlige